02/07/2019

“Δεν ξέρουμε που πιστεύετε αλλά όλ’ αυτά η επιστήμη δεν μπορεί να τα εξηγήσει”

/ Γνώμες

«Το όνομα μου είναι Αθηνά Παππά. Στις 24-10-08 ο υιός μου Σπυρίδων είχε ένα σοβαρότατο τροχαίο.Είχε χτυπήσει στο κεφάλι και είχα αιματώματα στον εγκέφαλο, νεκρά κύτταρα τα οποία δεν αναπλάθονται ποτέ ξανά και θλάση στο κέντρο του εγκεφάλου.

Ήταν στην εντατική του Ν.Ν.Α επί 29 πραγματικά πολύ δύσκολες μέρες διότι ήταν σε κώμα, διασωληνωμένος γιατί δεν μπορούσε ν’ αναπνεύσει και επιπλέον είχε αρχίσει η εσωτερική σήψη στα όργανά του. Το αποκορύφωμα ήταν η 45-λεπτη ανακοπή που έκανε 3 ημέρες πριν την γιορτή της Παναγίας (τα εισόδια της Θεοτόκου).

Απ’ την ανακοπή του έμεινε ανεπάρκεια στην καρδούλα του, που θα την είχε για όλη του την ζωή.

Ο γιός μου ήταν 16 χρονών όταν συνέβη το τροχαίο. Εμείς πλέον δεν ξέραμε τι να παρακαλέσουμε τον Θεό. Οι γιατροί είπαν ότι αν ζήσει θα μείνει φυτό γιατί το χτύπημα στον εγκέφαλο είναι σ’ ένα σημείο όπου απ’ εκεί φεύγουν όλες οι πληροφορίες.

Μετά την ανακοπή και ενώ ήταν σε κώμα συνέχισε να βαραίνει. Δεν ανέπνεε, δεν λειτουργούσαν τα όργανά του, του έβαζαν αίμα και είχε πάρει και λοίμωξη όπου είχε 40 πυρετό. Παρακαλούσαμε τον Θεό με τον άντρα μου να τον αναστήσει, δεν ξέραμε τι να πρωτοπαρακαλέσουμε.

Την επόμενη μέρα απ’την ανακοπή κάναμε ακόμη μία λειτουργία στον Άγιο Σπυρίδωνα, την εκκλησία που ήταν μέσα, στον προαύλιο χώρο του Ν.Ν.Α. Η λειτουργία τελείωσε στις 10 περίπου το πρωί.

Όταν άνοιξε το επισκεπτήριο στις 13.00 μάθαμε ότι είχε περάσει ο πνευματικός μας κύριος Στέφανος Νταλιάνης και διάβασε το παιδί μας στην εντατική κατόπιν εντολής του πατρός Παΐσίου και Ευμενίου που έχουν κοιμηθεί. Μπήκαμε στο δωμάτιο του και ώ του θαύματος το παιδί απ’ τον λαιμό και κάτω ήταν αναστημένο.

Ο πυρετός ήταν 36,6, τα νεφρά του δούλευαν κανονικά, είχε πολλά ούρα και κόπρανα και ανέπνεε μόνος του χωρίς μηχάνημα. Επιπλέον η καρδιά του δούλευε μόνη της χωρίς το μηχάνημα.

Οι γιατροί μας είπαν: πρόκειται για θαύμα. Ξαφνικά πήρε μπρος και εκτός από το κεφάλι του (ήταν σε κώμα) όλο του το σώμα δούλευε ρολόι. Αν συνεχίσει έτσι, μας είπαν, σε 2 ημέρες θα βγει από την εντατική. Όσο για τον εγκέφαλο μας είπαν θα μείνει φυτό.

Σε δύο ημέρες ξημέρωναν τα εισόδια της Θεοτόκου. Το πρωί κάναμε λειτουργία πάλι στον Άγιο Σπυρίδωνα και φύγαμε να πάμε στο Τζάνειο νοσοκομείο, διότι εκεί θα μετέφεραν το γιο μας. Καθώς πηγαίναμε στο Τζάνειο άρχισα να φωνάζω υστερικά. «Έκλαψε η Παναγία και θέλω να μου φέρετε τα δάκρυά της. Κλαίει για τον Σπύρο μου».

Η αδερφή μου και ο άντρας μου προσπαθούσαν να με ηρεμήσουν, όμως εγώ ήμουν ανένδοτη και πολύ εχθρική μαζί τους γιατί δεν με πίστευαν. Φώναζα συνεχώς ότι κλαίει η Παναγία κάπου στον Ορωπό για τον Σπύρο μου αλλά όλοι με θεωρούσαν

τρελή. Δεν ήξερα τι έλεγα όμως επέμενα πολύ. Σε σημείο που μ’ άκουγαν οι γιατροί του Τζανείου και οι ασθενείς και προσπαθούσαν να με ηρεμήσουν. Εγώ ανένδοτη.

Ωστόσο η ώρα περνούσε και το ασθενοφόρο που μετέφερε το παιδί μας απ’ το Ν.Ν.Α δεν φαινότανε πουθενά. Εγώ γκρίνιαζα για τα δάκρυα της Παναγίας, μ’ έπιασε ανησυχία επειδή αργούσε να ‘ρθει το παιδί. Στις 1.30 περίπου το μεσημέρι έφτασαν.

Εγώ έκλαιγα πολύ και παρακαλούσα τους συγγενείς να μου φέρουν τα δάκρυα της Παναγίας μέχρι που είδα το φορείο με τους γιατρούς που συνόδευαν το παιδί μας να έρχονται… Οι γιατροί ήταν χαμογελαστοί… Το παιδί είχε ξυπνήσει καθ’ οδόν προς το Τζάνειο γι’ αυτό άργησαν να μας το φέρουν…

Είδαμε το παιδί μας ξύπνιο και δεν το πιστεύαμε. Τα μάτια του ήταν στη θέση τους και το αιμάτωμα που είχε στα μάτια είχε εξαφανιστεί. Είχε ξυπνήσει και είχε ξυπνήσει καλά. Ακόμη βέβαια δεν ξέραμε τι θα λειτουργούσε απ’ το σώμα του και τι όχι διότι μόνο μας κοιτούσε… Είχε ακόμη τραχειοστομία και την γαστροστομία.

Μόλις τακτοποιήσαμε το παιδί στο δωμάτιο εγώ άρχισα πάλι να φωνάζω και να μαλώνω με όλους. «Κλαίει η Παναγία για τον Σπύρο μου», τους έλεγα. Πηγαίνετε να μου φέρετε τα δάκρυά της. Κανείς δεν με καταλάβαινε, κανείς δεν με πίστευε. Κανείς δεν μου έδινε καμία σημασία.

Σε 2 ώρες περίπου και ενώ περιποιόμουν το γιο μου χτύπησε το κινητό μου και ήταν μια φίλη η οποία με ρώτησε σε ποιο νοσοκομείο και σε ποιο δωμάτιο είμαστε για να ‘ρθει. Μόλις ήρθε της λέω: «Μου ‘φερες τα δάκρυα της Παναγίας»; Εκείνη με κοίταξε κάπως και μου είπε ότι η πεθερά της είχε πάει εκδρομή στον Ορωπό αλλά πρώτα πέρασε απ’ την εκκλησία ν’ ανάψει ένα κερί.

Εκεί έμαθε ότι η εικόνα της Παναγίας μυροβλύζει και κάθε χρόνο που είναι τα εισόδια της Θεοτόκου ανοίγουν την εικόνα και παίρνουν το μύρο. Πήρε μύρο για κείνη και θυμήθηκε και μένα και ζήτησε απ’ τον ιερέα και για μένα. Το ‘δωσε στη νύφη της κι εκείνη έτρεξε και μου το ‘φερε. Παίρνω το μύρο απ’ τα χέρια της και χωρίς δεύτερη σκέψη το κάνω χαπάκι και του το βάζω με τη σύριγγα απ’ την γαστροστομία που είχε στο στομάχι. Εκεί ηρέμησα και δικαιώθηκα κιόλας στους συγγενείς μου.

Το ίδιο βράδυ γύρω στις 1.30 μπήκαν 2 γιατροί στο δωμάτιο οι οποίοι στάθηκαν πάνω απ’ το παιδί το κοίταξαν κάτι είπαν μεταξύ τους και έφυγαν. Είπα στην αδερφή μου να τρέξει στο διάδρομο να τους προλάβει νε μας πουν τι είδανε, όμως εκείνη δεν τους είχε δει. Την επόμενη το πρωί που πήγα να κοινωνήσω στην εκκλησία του Τζανείου είδα ότι η εικόνα των Αγίων Αναργύρων και οι γιατροί που

είχαν έρθει ήταν τα ίδια πρόσωπα.

Απ’ εκείνη την ημέρα τ’ αποτελέσματα ήταν θεαματικά. Ο Σπύρος μου έβγαλε την τραχειοστομία, την γαστροστομία, επικοινωνούσε και σε μία εβδομάδα δειλά-δειλά περπατούσε. Ο υπέρηχος της καρδιάς έδειξε ότι έχει καινούρια καρδιά και η μαγνητική εγκεφάλου έδειξε ότι το παιδί μας δεν είχε χτυπήσει ποτέ. Βγήκαμε την ημέρα του Αγ. Σπυρίδωνος απ’ το νοσοκομείο περπατώντας. Οι γιατροί μας είπαν: Δεν ξέρουμε που πιστεύετε αλλά όλ’ αυτά η επιστήμη δεν μπορεί να τα εξηγήσει.

Πρέπει ακόμη να πώ ότι ο σταυρός που έφερε ο πνευματικός μας στην εντατική και σταύρωσε το παιδί μας κοκκίνισε. Η Παναγία σκέπασε το παιδί μας και τόσο ταπεινοί είναι οι Άγιοι μας όπου ανάστησαν το Σπύρο μας και σήμερα είναι εντελώς καλά. ”